

kan fremhæves, at naar der procederes for Landsretten som Appelret, er det en Procedure i sidste Instans, som ikke senere kan hjælpes op, medens derimod den, som har procederet uheldigt for Landsretten som første Instans, kan appellere til Højesteret, hvorved man dog almindeligvis i nogen Grad kan afhjælpe Følgerne af en mindre heldig Procedure.

Jeg tror altsaa, at det, som der her bliver Spørgsmaal om at give Underretssagførerne, bliver ikke saa meget og vil ikke medføre saa store Ulemper. Derimod tillægger jeg det paa den anden Side stor Betydning, at de nuværende Underretssagførere ikke faar Adgang til at faa Beskikkelse som Landsretssagførere eller til at kalde sig Landsretssagførere. Naar Retsreformens Stilling er den, at for at blive Landsretssagfører skal man i Almindelighed have underkastet sig den fuldstændige juridiske Eksamen, er det en urigtig Etikette at give de nuværende Underretssagførere, naar man giver dem Adgang til at blive Landsretssagførere, altsaa til uden videre at opnaa en Stilling og en Betegnelse, der forudsætter en Uddannelse, som de ikke er i Besiddelse af, og det forekommer mig, at Publikum har billigt Krav paa, naar det skal vælge en Sagfører, at kunne vide, om den Mand, det henvender sig til, har den Uddannelse, som Retsplejeloven anser for at være nødvendig for at kunne virke fyldestgørende som Landsretssagfører, eller det er en Mand, som ikke har denne Uddannelse og kun i Kraft af Overgangsbestemmelser har faaet Adgang til alligevel at procedere.

Underretssagførerne kan ikke beklage sig over denne Ordning, tværtimod falder den særdeles godt i Traad med de Betragtninger, der er blevet gjort gældende fra deres Side. Som de ærede Medlemmer maaske vil have set, har Underretssagførerne fæstet sig meget stærkt ved deres Forhold til de nuværende Overretssagførere, der er bosatte udenfor København og Viborg, idet disse Overretssagførere ligesom Underretssagførerne nu kun kan procedere for Underretter udenfor København. Underretssagførerne har gjort meget stærkt gældende, at det Forhold, som nu bestaar mellem dem og disse Overretssagførere, ikke bør ændres, men det bliver netop heller ikke ændret ved det, som Udvalget foreslaar. Underretssagførerne faar fremdeles den samme Procedureret som Overretssagførerne, men paa den anden Side bliver Forholdet heller ikke ændret med Hensyn til Betegnelsen, thi det er jo

netop Forholdet nu, at Overretssagførere udenfor København har Ret til at kalde sig Overretssagførere, saaledes at Publikum kan se, at de har den fuldstændige Uddannelse, som Underretssagførerne ikke har, og det er en Forskel, som har bestaaet alle Dage, som Underretssagførerne altid har maattet finde sig i, og som de ikke har noget billigt Krav paa at se ophævet i Fremtiden. Paa den anden Side synes det at være ubilligt overfor Overretssagførerne, vel navnlig de provinsielle, om man vil berøve dem den Betegnelse, som er deres eneste Lam. For de provinsielle Overretssagførere er Betegnelsen som Overretssagfører fremfor Underretssagfører det eneste praktiske Udbytte, de, saa længe de er i den Stilling, har af, at de har underkastet sig en saa meget længere og kostbarere Uddannelse, og det synes i høj Grad ubilligt overfor disse Mænd, at man vil berøve dem denne deres eneste Fordel. Og navnlig forekommer det mig ogsaa, at Underretssagførerne, som saa stærkt hævder, at man ikke maa berøve dem noget, maatte kunne forstaa dette Ræsonnement, at man heller ikke kan berøve Overretssagførerne den Fordel, som de dog i alle Tilfælde her har.

Naar man bliver staaende ved den Ordning, som Udvalget her foreslaar, tror jeg ogsaa, at det hele Spørgsmaal vil løse sig ret let. Man vil komme over de Ulemper, som frygtes, uden store Vanskeligheder, thi naar de nuværende Underretssagførere ikke kan faa Beskikkelse som Landsretssagførere og ikke kan kalde sig saaledes, kan der ikke være Tale om, at de kan benytte deres Adgang til Landsretsprocedure til at tilfredsstille deres Forfængelighed eller i Reklameøjemed, hvad der sikkert ellers, da Menneskene jo ikke ledes alene af ideelle Bevæggrunde, i stort Omfang vilde være blevet Tilfældet. Dernæst er det vel ogsaa saa, at der ikke bliver nogen videre praktisk Mulighed for, at Underretssagførere kan nedsætte sig som Specialister i Appelsager, altsaa blive Appelsagførere. Det vilde de lige saa vel som andre kunne lægge sig efter, hvis de havde Betegnelsen Landsretssagførere, men har de den ikke, vil Folk vel i Almindelighed ikke søge dem andetsteds fra. Nej, de Tilfælde, hvor de saa vil komme til at procedere, vil blive dem, hvor de har et rimeligt Krav paa at procedere, nemlig i deres egne Sager. De vil følge deres egne Sager fra Underretten op til Appelretten, og det vil de endda kun gøre, hvis det er en Sag af større Betydning,